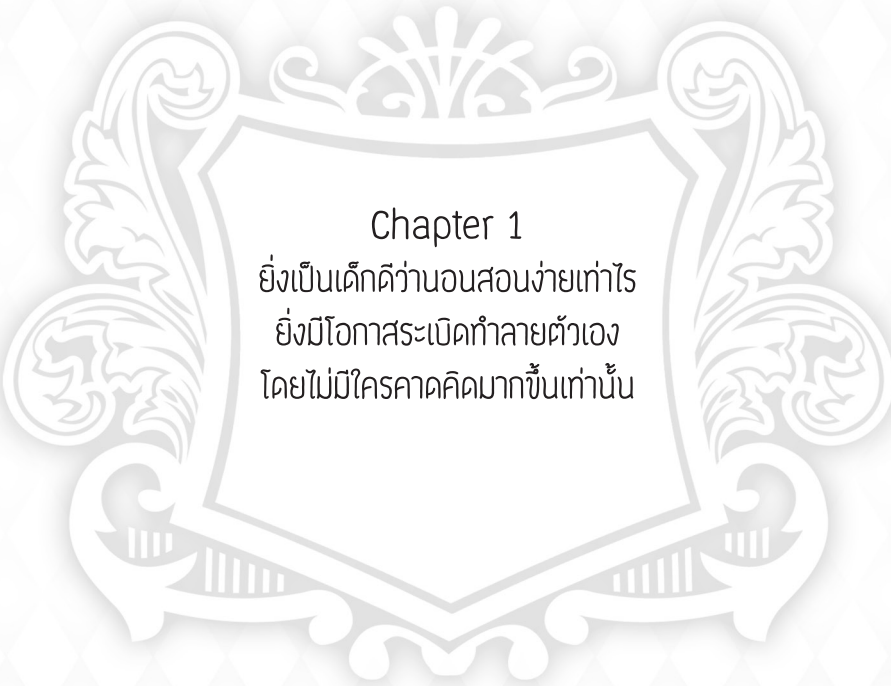

Chapter 1

ยังเป็นเด็กดีว่านสอนง่ายเท่าไร
ยังมีโอกาสระเบิดทำลายตัวเอง
โดยไม่มีใครคาดคิดมากขึ้นเท่านั้น

อย่าไป อย่าทิ้งฉันไว้ ขอร้องละ

ใบหน้าที่เคยเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและสิ้นหวังมองมาที่เควตซ์ล ไม่มีคำพูดใดหลุดจากปาก แต่เขาได้ยื่นคำวิงวอนที่ประทับแน่นในแวตาค่อนไว้ในส่วนลึกของจิตใจ

กฤตาสน์สีขาวยิ้มเหินเหินเขาปรากฏแสงสว่างจ้าบาดตา หมอกก็โปร่งแสงสีเหลืองสลบมวงพุ่งแหวกเส้นขอบฟ้าไปอย่างรวดเร็วราวกับลูกธนู และกลับหายไปจากสายตาในชั่วอึดใจ

แม้ทุกอย่างจะเกิดขึ้นในเสี้ยวพริบตา แต่หลายปีศาก็สัมผัสได้ถึงพลังปีศาจอันแข็งแกร่ง กองทัพขององค์ชายสามที่กระจายตัวซุ่มรออยู่ที่ดินเขาพบเป้าหมายและเริ่มปฏิบัติการไล่ล่าทันที

ทางเชื่อมต่อมิติรูปทรงบิดเบี้ยวผุดขึ้นกลางอากาศ แสงสว่างภายในทางเชื่อมวูบวาบไปมาอยู่ตลอดราวกับผิวน้ำที่กำลังกระเพื่อม ภาพของวัตถุด้านนอกทางเชื่อมพราวเลือนและวูบไหว เห็นเพียงเค้าโครงรางๆ ไม่ชัดเจน

ปีศาจได้พันธะทั้งหกคนเดินตามอยู่ด้านหลังผู้ดูแล สมองพยายามประมวลความจริงที่เพิ่งค้นพบ

"นักล่าปีศาจคนนั้นเป็นพี่ชายของเฟิงผิงหลั่น" มอริสกระซิบเสียงแผ่ว

"อาจจะไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ ก็ได้..." คงอย่าตอบเลียงๆ พยายามช่วย

พู่ทำให้สถานการณ์ของเฟิงผิงหลันดีขึ้น แต่ไม่เป็นผล ตอนที่เฟิงผิงหลันกับนักล่าปีศาจคนนั้นยืนอยู่ด้วยกัน ทุกคนเห็นชัดเต็มสองตาว่าทั้งสองหน้าตากลายกันเพียงใด

"ถ้าอย่างนั้นผิงหลันก็...รู้เรื่องทั้งหมดมาตั้งแต่ครั้งนั้นหรือ"

ไม่มีใครตอบ เพราะไม่มีใครรู้คำตอบ และไม่มีใครกล้าชี้ขาดว่าข้อสันนิษฐานนี้เป็นจริงหรือไม่

เควคซัลรู้สึกสับสนและว้าวุ่นไม่ต่างจากคนอื่น แต่สิ่งที่ครอบงำความคิดของเขาอยู่ในเวลานี้ไม่ใช่ นักล่าปีศาจคนนั้น แต่เป็นใบหน้าของเฟิงผิงหลัน

"เขาเป็นพี่ชายของฉัน..."

สีหน้าหวาดกลัวและตกใจของเฟิงผิงหลันผุดขึ้นมาในสมอง

เควคซัลกัดฟันกรอด ความโกรธ ความว้าวุ่น ความมึนงง และความร้อนใจรวมเข้ามามีในจิตใจ ครอบงำความคิดของเขา เข้ามาเบียดบังความเกลียดชังที่มีอยู่เดิม

เขาทั้งร้อนใจและว้าวุ่น เขาคุ่นเคยกับความเกลียดชังและความโกรธ อารมณ์สองอย่างนี้มีเส้นแบ่งที่ชัดเจน เป็นอารมณ์ที่แก้ไขได้โดยง่ายด้วยการใช้กำลัง แต่เขาเกลียดความอึดอัดใจที่ตัวเองรู้สึกอยู่ในเวลานี้ เพราะเขาไม่รู้ว่าควรชกเส้นตรงไหนหรือรับมือกับมันอย่างไร

เขาพยายามควบคุมตัวเองให้สงบลง ย้อนคิดและทบทวนเงื่อนไขทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์หาความจริงออกมาให้ได้

แต่เวลานี้เขาสูญเสียความสามารถในการคิดไปเสียแล้ว

ใบหน้าซีดเผือกไร้สีเลือดกับแววตาสิ้นหวังและหวาดหวั่นของเฟิงผิงหลัน ยังประทับแน่นในความทรงจำ

เควคซัลสบถออกมาเบาๆ

อย่าทำหน้าที่แบบนั้น...เขาไม่อยากเห็น...

อย่าทำให้เขาเปลี่ยนไป อย่าทำให้เขากลายเป็นสิ่งที่ไม่เหมือน

ตัวเขาเองแบบนี้

"เตรียมทางเกราะป้องกันได้เลย อีกสามวินาทีเราจะออกจากทางเชื่อมมิดิแล้ว" ผู้ดูแลออกคำสั่ง เหล่าปีศาจเตรียมพร้อม

สามวินาทีหลังจากนั้น ม่านแสงที่กะพริบวูบวาก็พุ่งขึ้นมาจากพื้นของทางเชื่อมมิดิ ร่างของทุกคนในที่นั้นถูกดูดกลืนเข้าไป

ทางเชื่อมมิดิสีม่วงเหลืองเริ่มสั่นสะเทือนอย่างแรงก่อนจะคืนสู่สภาวะสงบนิ่ง ทางเชื่อมมิดิที่ไม่มีผู้เดินทางอยู่ภายในยังคงทำงานต่อไปเรื่อยๆ เป็นกับดักล่อศัตรูที่ไล่ตามมาข้างหลัง

เหล่าปีศาจกระโจนลงสู่ม่านแสง กระตุ้นให้เกิดคลื่นพลังพุ่งย้อนกลับมา คลื่นสะท้อนจู่โจมและผลักไสผู้บุกรุกให้ถอยออกไป

เหล่าปีศาจกัดฟันแน่นขณะพยายามตรึงเกราะป้องกันให้คงสภาพไว้ได้ ภายใต้อสภาพแวดล้อมเช่นนี้ แม้แต่การทรงตัวให้ยืนอยู่ได้ยังต้องอาศัยพลังกำลังมหาศาล

ผู้ดูแลเดินนำอยู่หน้าสุด ท่าทางไม่เป็นเคียดเป็นร้อนแม้แต่น้อย "อีกยี่สิบวินาทีเส้นทางลัดนี้จะปิดแล้วนะ" เขาส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอด้วยท่าที่รำคาญ "ทำอะไรของพวกนาย ขนาดคนแก่ที่ใช้เครื่องช่วยเดินในสวนสาธารณะยังเดินเร็วกว่าพวกนายอีก"

เหล่าปีศาจถลึงตาจ้องผู้ดูแลด้วยความโกรธ พวกเขาใช้พลังกำลังทั้งหมดที่มีส่งแรงให้ขาก้าวต่อไปข้างหน้าเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ พุ่งตรงไปยังปากทางออกสีคำทะมึนที่ปลายอีกด้านของม่านแสง

เมื่อทะลุผ่านม่านแสงมาได้แล้ว สิ่งที่อยู่ ณ ปลายทางคือความมืด แสงสว่างจัดในม่านแสงทำให้เหล่าปีศาจปรับสภาพสายตาไม่ทัน พวกเขาต้องหยุดยั้งอยู่กับที่ และใช้ประสาทสัมผัสส่วนอื่นที่เหลือสำรวจพื้นที่ที่ตนเองยืนอยู่ในเวลานี้

พื้นที่ที่เหยียบอยู่นุ่มนิ่มเหมือนปูรองด้วยพรมหนา กลิ่นบูหรีจางๆ ลอยคลุ้งอยู่ในอากาศ อุ่นหม้อมีอุ่นกว่าเมื่อครู่เล็กน้อย ทำให้พวกเขาแงง

พอสมควร

หลังจากนั้นเพียงอีกใจ แสงไฟสีขาวนวลละมุนตาก็สว่างขึ้น เผยให้เห็นโฉมหน้าของสถานที่แห่งนี้

ที่นี่เป็นห้องชุดที่มีพื้นที่กว้างขวาง การตกแต่งภายในเป็นสไตล์นีโอคลาสสิก เน้นโทนสีครีม สีขาว และสีไม้ธรรมชาติ หูหრაแต่เรียบง่าย เนื้อพื้นหินอ่อนสีครีมปูด้วยพรมผืนหนาที่เป็นลวดลายเรขาคณิต หน้าต่างบานใหญ่เหนือผนังด้านหนึ่งเผยให้เห็นวิวเมืองในเวลากลางคืน

แล้วพวกเขาก็เห็นใบหน้าอันคุ้นเคยของคนสามคน

"สวัสดี" เซิร์นโนสเอนหลังพิงโซฟา เท้าข้างหนึ่งพาดไขว่ห้าง ปากคาบบุหรี เขาสวมกางเกงบ็อกเซอร์แค่ตัวเดียว มือโบกไปมาอย่างเกียจคร้านขณะหันมาพูดกับพวกเขาว่า "มาถึงเร็วจัง"

ผู้ดูแลก้าวฉับๆ ออกไปข้างหน้าแล้วคว้าบุหรีออกจากปากเซิร์นโนส ตอนแรกเขาทำท่าจะดับบุหรีในที่เขี่ยบุหรี แต่พอหันไปก็เห็นว่า ที่เขี่ยบุหรีคริสตัลที่วางไว้บนโต๊ะตอนนี้สภาพไม่ต่างอะไรจากกองศพหลังสงคราม กันบุหรีจำนวนนับไม่ถ้วนกองพะเนินทับถมกันเป็นภูเขาสูงย่อม เขาสบถเบาๆ อยู่ในลำคออย่างหงุดหงิด ก่อนจะโยนบุหรีลงในแก้วที่มีของเหลวสีเขียวเข้มใส่เอาไว้

"ที่นี่ไม่ใช่หาค์โบรคันที่นายจะมานอนเปลือยอาบแดดได้ตามอำเภอใจหรอกนะ!"

"เนื้อผ้าของโซฟานายนิ่มสบายกว่าเสื้อที่ฉันใส่อีก" เซิร์นโนสพูดพลางหยิบแก้วที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมา เขาซ้อนกันบุหรีจากแก้วแล้วตั้งท่าจะยกขึ้นดื่ม แต่อันชู่ซวงพุ่งเข้ามาคว้าแก้วไว้ได้ก่อน

"พอได้แล้ว ไปสวมเสื้อผ้าซะ" อันชู่ซวงออกคำสั่งเสียงเย็น

เซิร์นโนสเงยหน้าขึ้นแล้วลุกขึ้นทำตามอย่างว่าง่าย

เควตซ์ลกับคนอื่นๆ ยืนมองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความงุนงง สิ่งเดียวที่แน่ใจคือ ตอนนี้พวกเขาปลอดภัยแล้ว

"...ที่นั่นที่ไหน" ฉงหลงซิงถามขึ้นก่อน

"บ้านพักตากอากาศในเมืองนะ" ผู้ดูแลเดินไปที่บาร์แล้วเปิดตู้เย็นหยิบขวดของเหลวสีน้ำตาลเข้มออกมาเทใส่แก้วแล้วคีบมะนาวผ่านสองสามแว่นวางลงไปคั่นบน "เปิดให้บริการเฉพาะสมาชิกเท่านั้น และต้องเป็นสมาชิกที่มีเงินจ่ายค่าธรรมเนียมปีละล้านด้วย รับประกันความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวของสมาชิกร้อยเปอร์เซ็นต์ เป็นตัวเลือกที่ยอดเยี่ยมที่สุดสำหรับกิจกรรมเพื่อความบันเทิงและการแลกเปลี่ยนคึกคักมากมายทุกรูปแบบของเหล่าผู้มีอิทธิพลในวงการธุรกิจและการเมือง ทั้งยังเป็นจุดนัดพบผู้รักขอยกนินยของผู้อัญเชิญฉ้อฉลบางคนในสมาคมด้วย"

"นี่เป็นหนึ่งในฐานที่มั่นลับของเรา อยู่ไม่ไกลจากเซฟาเนีย แต่มั่นใจได้ว่าปลอดภัยจากการสอดแนม อีกอย่าง...อาคมทางเชื่อมมิติเมื่อครูล่อศักรูจำนวนกว่าครึ่งออกไปห่างจากที่นี่หลายร้อยกิโลเมตร ถ้าทำทุกอย่างให้รอบคอบ ไม่มีทางถูกจับได้แน่" อินซู่ซวงอธิบาย

เหล่าปีศาจหันมามองหน้ากัน

จริงคงว่า คงไม่มีใครคาดคิดว่าพวกเขาจะหนีมาซ่อนตัวในสถานที่ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม แถมยังหุ้หรืออลังการขนาดนี้

"เฟิงผิงหลันล่ะ" อินซู่ซวงเอ่ยถาม

"อยู่กับนักล่าปีศาจ" ผู้ดูแลก้มก้นน้ำแข็งเสียงดังกร๊วมอย่างไม่สออารมณ์ "ข่าวล่าสุด นักล่าปีศาจคนนั้นเป็นพี่ชายของเฟิงผิงหลัน สถานการณ์ชักจะน่าสนใจขึ้นทุกทีแล้ว ว่าไหม"

เมื่ออินซู่ซวงกับคนอื่นๆ ได้ยินดังนั้น หน้าก็เปลี่ยนสีทันควัน

แสดงว่าคำพยากรณ์ของท่านประธานถูกต้อง สถานการณ์ของพวกเราเลวร้ายลงทุกขณะ...

"ทำไมพวกนายถึงมาอยู่ที่นี่" มอร์ริสถามต่อ

"ก็เหมือนพวกเธอนั่นละ พวกเรากำลังหลบหนีและซ่อนตัว"

อินซู่ซวงถอนใจ "ระหว่างที่พวกเธอไม่อยู่ ท่านประธานถูกจับเข้าคุก

ตอนนี้คนอื่นรับหน้าที่บริหารโรงเรียนแทน"

อินชู่ช่วงสรุปสถานการณ์ปัจจุบันให้เหล่าปีศาจฟังอย่างสั้นๆ ท่านประธานถูกใส่ร้ายและจับไปขัง ข่าวกเกี่ยวกับสุขภาพบุรุษจอมใจ และเรื่องที่มีหนอนบ่อนไฉ่ของสิงโตเขียวเข้าไปแทรกตัวอยู่ในศูนย์บัญชาการใหญ่ สมาคมผู้อัญเชิญ...

สีหน้าของเกวตซ์ลกับคนอื่นๆ ถมึงทิ้งยิ่งกว่าเก่า

"แสดงว่านักล่าปีศาจคนนั้นเป็นคนของสิงโตเขียวอย่างนั้นหรือ" คงย่ำต้งข้อสันนิษฐานจากข้อมูลของอินชู่ช่วง

"ใช่ เรามั่นใจว่าเขาทรยศสมาคม" ผู้ดูแลลูกกางเบาๆ แล้วพูดต่อ "แต่ดูเหมือนจะมีอะไรซับซ้อนมากกว่านั้น เพราะศัตรูที่ไล่ตามมาเมื่อครั้งเป็นปีศาจทั้งหมด ไม่มีผู้อัญเชิญอยู่ในกลุ่มนั้นเลย"

"พวกนั้นเป็นลูกสมุนขององค์ชายสาม..."

ผู้ดูแลเลิ่กิ้ว "คนขององค์ชายสามร่วมมือกับกลุ่มกบฏอย่างนั้นหรือ"

"พวกเราได้ข่าวกรองจากโลกปีศาจว่า ตอนนี้องค์ชายสามวางแผนจะสร้างอาณาจักรของตัวเองในโลกมนุษย์" คงย่ำพูด "สิงโตเขียวกับองค์ชายสามมีศัตรูร่วมกันคือสมาคมผู้อัญเชิญ หากพวกเขาจะฉกฉวยกำลังกันเพื่อโค่นล้มสมาคมก็ไม่ใช่เรื่องแปลก..."

"ร่วมมือกับมนุษย์เพื่อสร้างอาณาจักรปีศาจอย่างนั้นหรือ" ผู้ดูแลส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคออย่างไม่สบอารมณ์สุดขีด "ไร้สมองลึนคิ"

"สรุปแล้ว สถานการณ์ตอนนี้ก็เป็นแบบนี้ละ" โกเมอร์ยิ้มเฟื่อน "ตอนนี้เราเสียเปรียบอย่างหนักเลย"

"ไม่มีข่าวคืออะไรเลยหรือ"

"คนของสมาคมคัดพันธะระหว่างพวกเรากับแคเนียล เพราะต้องการให้พวกเราสูญเสียพลังจนตายไปเอง แต่พวกเขาไม่รู้ว่าพวกเราได้ผูกพันธะกับคนอื่นไว้ก่อนแล้ว และยังสามารถใช้ชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์

ได้โดยอิสระ"

นับเป็นข่าวดี แต่เมื่อเทียบกับสถานการณ์อันเลวร้ายตรงหน้า คงไม่เพียงพอจะปล้ำกันได้

"คนของท่านประธานมีแค่พวกนายสามคนเหรือ" มอร์ริสประหลาดใจเล็กน้อย "ไม่มีลูกน้องคนอื่นแล้วเหรือ"

"ยังมีอิเลคิริมอีกคน ตอนนี้เขายังทำงานอยู่ในโรงเรียนและคอยส่งข่าวจากทางนั้นมาให้เรา แต่หลังจากแคเนียลถูกจับ เขากับหลิวอี้ฉินก็ถูกจับคาคุกทุกฝั้วว ตอนนี้ติดต่อกับพวกเขาไม่ได้เลย และพวกเขาก็คงกระดิกตัวไปไหนไม่ได้เหมือนกัน"

เหล่าปีศาจเจียบกริบ

ในที่สุดพวกเขาก็รู้ตัวตนที่แท้จริงของศัตรู แค่สายไปเสียแล้ว ที่พึ่งเดียวของพวกเขาบนโลกมนุษย์ เวลานี้ก็ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก ระดับที่เอาตัวเองยังแทบไม่รอด

"แล้วนักเรียนคนอื่นในชมรมศึกษาชมรมละ พวกเขาถูกจับตัวไปเหมือนกันเหรือ" ฉงหลงถาม พยายามทำเสียงเหมือนไม่เป็นเคียดเป็นร้อน

ไปเหลียวหันไปมองฉงหลงแล้วยิ้มออกมา "นายเป็นห่วงมนุษย์พวกนั้นเหรือ"

"ถามไปงั้นแหละ ยังไงพวกเขาก็พอมีความสามารถอยู่บ้าง ถึงเวลาคับขันขึ้นมาอาจจะช่วยพวกเราได้" ฉงหลงเบือนหน้าหนีไปอีกทาง

"พวกเขามีเหตุผลอะไรต้องช่วยพวกเรา" ไปเหลียวย้อนถามด้วยรอยยิ้ม "พวกเราไม่ได้เป็นพวกเดียวกับมนุษย์พวกนั้นจริงๆ สักหน่อย"

ฉงหลงชะงักไปเล็กน้อย คิ้วขมวดเข้าหากัน จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก

"นักเรียนพวกนั้นปลอดภัย" อินซู่ซวงเอ่ย "สาเหตุหลักที่ทำให้แคเนียลถูกจับคือเขาถูกกล่าวหาว่ามีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มมกบฏ หลักฐาน

ทั้งหมดชี้ไปที่ตัวเขาเพียงคนเดียว ดูเหมือนว่านักล่าปีศาจคนนั้นจะไม่ได้
นำเรื่องของพวกเธอหรือเรื่องของชมรมศึกษาชมรมรายงานให้สมาคมรู้"

"ทำไมล่ะ" ถ้าลากสมาคมเข้ามาเกี่ยว น่าจะเหยียบพวกเขาให้จม
ดินได้ง่ายๆ

"ไม่รู้เหมือนกัน ไม่แน่ พวกนั้นอาจจะไม่ได้มีอำนาจมหาศาลเท่า
ที่พวกเราคิด" อินซู่ซวงเงียบไปชั่วคราวก่อนจะพูดต่อ "หรือพวกนั้นอาจจะ
มีแผนการอย่างอื่นอีก"

"ตอนนี้คงทำอะไรไม่ได้นอกจากแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไปที่ละ
อย่าง" ผู้ดูแลเฝ้าด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด จากนั้นจึงหันไปหาเควตซ์ล "แล้ว
นายมีปัญหาอะไรไม่ทราบ ถ้านายจะแสดงท่าทีแบบนี้กับคนที่มียุทธคุณ
ช่วยชีวิตนาย ฉันคงรู้สึกว่าคุณทำพลาดที่ช่วยพวกนาย" ตั้งแต่วินาทีแรก
ที่เข้ามาในห้องนี้จนถึงเวลานี้ เจ้านี้เอาแต่จ้องเขาค้วยสายตาเย็นเยียบ
เหมือนกำลังมองศัตรู ขวามหุขวางตาเขามาก

"ฉันมีแค่คำถามเดียว..." เควตซ์ลที่นิ่งเงียบมาตั้งแต่ต้นเฝ้าขึ้นด้วย
เสียงทุ้มลึก สายตาที่เฉียบคมและเย็นเยียบราวกับใบมีดจ้องอยู่ที่ผู้ดูแล
ซึ่งนั่งอยู่บนโซฟา "นายเป็นใคร"

ทันทีที่คำถามนี้หลุดจากปาก เงาบนพื้นก็ผุดขึ้นผิงผาดเหนือพื้นและ
กลายสภาพเป็นใบมีดเงาอันแหลมคมสิบสองเล่ม ห้อมล้อมอยู่รอบตัวของ
ผู้ดูแลราวกับกลีบดอกไม้ ปลายอันแหลมคมจ่ออยู่ที่ลำคอของอีกฝ่าย

อินซู่ซวงกับคนอื่นยืนตะลึง ไม่มีใครคิดว่าเควตซ์ลจะทำแบบนี้

ทันทีที่เควตซ์ลรู้โจมตียกกับปีศาจคนอื่นก็ตั้งท่าพร้อมสู้ในฉับพลัน
ราวกับไม่ประหลาดใจแม้แต่น้อยที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้

แม้มีภัยคุกคามอันตรายถึงชีวิตห้อมล้อมอยู่โดยรอบ แต่ผู้ดูแลกลับ
ไม่มีท่าทีสะทกสะท้าน ราวกับอาวุธอันแหลมคมที่อยู่ตรงหน้าไม่มีความ
น่ากลัวแม้แต่น้อย

"นี่คือวิธีที่นายใช้เพื่อขอให้คนอื่นแนะนำตัวหรือ อินซู่ซวง นาย

น่าจะส่งตัวเขาไปที่ห้องแนะแนวเพื่อรับคำปรึกษาค้านสภาพจิตใจตั้งนานแล้วนะ"

เคเวตซัลไม่ยับยั้ง ตาจึงเขม็งไปที่ผู้ดูแล "นายแปลงร่างเป็นอีกาตาสองสีได้ใช่ไหม"

"ใช่ แล้วยังงั้น บางครั้งฉันก็ใส่ถุงเท้าที่ข้างซ้ายกับขวาสีไม่เหมือนกัน เวลานอนนึกทำ อวัยวะบางส่วนในร่างกายฉันก็จะสีข้างซ้ายขวาไม่เท่ากัน ขนาดก็ไม่สมมาตรกันด้วย"

สายตาของทุกคนที่กำลังจ้องไปที่ผู้ดูแล ค่อยๆ เลื่อนลงด้านล่างโดยสัญชาตญาณ

"ฉันหมายถึงแก้มต่างหากเล่า" ผู้ดูแลลืงตาจ้องเคเวตซัล "นี่นะ เหยื่อคำถามที่น่าขอยากถาม หัวหน้าใหม่กับมานัสแสงระหว่างเดินทางมาที่นี่หรือยัง"

"สิบสองปีก่อน คือนที่พวกเราถูกนักล่าปีศาจฉีกที่เนินเขานั้น ก็มีอีกาตาสองสีบินออกไปจากคฤหาสน์หลังนั้นเหมือนกัน" ตงย๋ามองหน้าของอีกฝ่ายแล้วเอ่ยเสริมอย่างเนิบช้า "พวกเราเห็นเหตุการณ์จากความทรงจำของเนตรอสูร"

"งั้นเหรอ คุณเหมือนพวกนายจะสนุกสนานเล่นแพรพราวกว่าที่ฉันคิดไว้นะ" ผู้ดูแลยิ้มบาง "ใช่ เมื่อสิบสองปีก่อนฉันเคยไปสังเกตการณ์ที่คฤหาสน์หลังนั้นจริงๆ แล้วพวกนายจะทำไม"

"ถ้าอย่างนั้นนายเองก็อาจจะทรยศสมาคมเหมือนนักล่าปีศาจคนนั้น" เคเวตซัลพูดอย่างช้าๆ "นายรู้ว่าพวกเราไปที่โลกปีศาจ บางทีนายอาจจะรู้ด้วยว่าพวกเราไปหาใครที่นั่น ดังนั้นนายเลยแฝงตัวเป็นพวกเดียวกับเราเพื่อสืบข่าว แกล้งเล่นละครคบค้าด้วยการเข้าไปช่วยชีวิตพวกเรา"

"ช่างเป็นการวิเคราะห์ที่ลึกซึ้งอะไรอย่างนี้" ผู้ดูแลพ่นลมแรงๆ ทางจมูกอย่างไม่ชอบใจ "ถ้าพวกนายช่างสังเกตกว่านี้อีกสักนิด พวกนายคงรู้ว่าไม่ใช่แค่คตินั้น หลังจากวันที่ฉันถูกทำลายฉันก็ไปวนเวียนอยู่รอบๆ"

คดีหลังนั้นเป็นประจำ ถ้านายยังสงสัยว่าฉันเป็นลูกสมุนของนักล่า
ปีศาจคนนั้นอยู่อีก ฉันจะชักอวัยวะส่วนนั้นของนายให้สีก้านซ้ายขวาไม่
เท่ากันไปเลย แล้วฉันจะบอกให้ณะว่าอวัยวะส่วนที่ว้าไม่ใช่แก่น" พูคจบ
เขาก็คิดนี้ว้า ลำแสงจำนวนมากพุ่งออกมาจากปลายนิ้ว ทำลายมีดเงาที่จ่อ
อยู่รอบลำคอสลายเป็นผุยผง

เวทชลประหลาดใจเล็กน้อย แม้ว่าเมื่อครู่เขาไม่ได้ใช้พลังเต็ม
ร้อยเพราะแค่ต้องการชูปีกฝ่ายให้กลัว แต่การทำลายมีดเงาทั้งหมดให้
สลายเป็นผุยผงในพริบตา ไม่ใช่สิ่งที่ปีศาจระดับธรรมดาจะสามารถทำได้

"แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าพวกนายไปหานังแม่คนหนึ่งเหี่ยวชาโค่นาที่โลก
ปีศาจเพื่อขอคำพยากรณ์ พวกนายไม่ต่างอะไรจากเด็กปากไม่สิ้นกลืน
น้ำนมที่แอบไปสูบบุหรี่ในห้องน้ำแล้วถูกครูจับได้ แต่คิดเองเออเองว่าสิ่ง
ที่ตัวเองทำมันยิ่งใหญ่เสียเหลือเกิน ฉันอยากจะหัวเราะให้ฟันร่วง! แต่ฉัน
เห็นเฟิงผิงหล่นกลับมาในสภาพครบสามสิบสอง ก็รู้แล้วว่าพวกนายไม่ได้
ข่าวอะไรที่เป็นประโยชน์กลับมาหรอก" ผู้ดูแลสายธัมมอย่างน่ากลัวขณะ
พูคต่อ "แต่ต้องขอชมว่าพวกนายทำได้ดีมาก ไม่อย่างนั้นเมื่อกี้ฉันคงยืน
มองอย่างมีความสุขอยู่ข้างหน้าต่าง แล้วปล่อยให้นักล่าปีศาจคนนั้นบดขยี้
พวกนายจนและเป็นโจก"

ชั่ววินาทีนั้น เหล่าปีศาจสัมผัสได้ถึงแรงกดดันอันมหาศาล

เขามั่นใจแล้วว่าปีศาจตรงหน้าไม่ใช่ลูกน้องขององค์ชายสามหรือนักล่าปีศาจ เพราะผู้ที่แข็งแกร่งเช่นนี้ไม่มีทางยอมตกเป็นเบี้ยล่างของคน
จำพวกนั้น

"ทำไมท่านประธานถึงต้องจับตาพวกเราด้วย เขารับคำสั่งจาก
ใคร" ฉงหลงถาม "อีกอย่าง...นายแข็งแกร่งขนาดนี้ ทำไมถึงยอมทำตาม
คำสั่งของมนุษย์ ยอมเป็นปีศาจใต้พันธะของมนุษย์"

"ฉันไม่ใช่ปีศาจใต้พันธะของใครทั้งนั้น ฉันกับแคเนียลแคว่ร่วมงาน
กัน" ผู้ดูแลยิ้มน้อยๆ "ทำไมไม่ลองถามคุณละ ว่าหลังจากพวกอินซูลังค์

พันธะกับแคเนียลแล้ว พวกเขาไปผูกพันธะกับใครแทน นอกจากตัว
ประหลาดที่มีพลังระดับเซียนอย่างแคเนียลแล้ว บนโลกนี้จะมีใครอีก
ที่สามารถผูกพันธะกับปีศาจได้พร้อมกันสามคนในคราวเดียว"

พวกปีศาจสับสนไปหมด พวกเขาไม่เข้าใจคำบอกไปของผู้ดูแลเลย
แม้แต่เน้อย

"นายไม่ต้องอ้อมค้อมแล้วละ" อินซู่ซวงเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์

"นักเรียนของนายนี้ไม่ได้เรื่องเลยนะ" ผู้ดูแลส่งเสียงหึในลำคอ
พลางหันไปหาไปเหลียว "คนอื่นยังพอว่า แต่แม้กระทั่งนายยังจำไม่ได้นี่
ออกจะมากไปหน่อยนะ"

ไปเหลียวเลิกคิ้วพลางมองคนตรงหน้า เขาพยายามรื้อความทรงจำ
ในหัว แต่ยังไม่อะไรไม่ออกอยู่เหมือนเดิม

ผู้ดูแลถอนใจ

"ฉันเคยพูดแล้วไม่ใช่หรือ ว่าต่อให้ต้องลี้ภัยไปอยู่ต่างถิ่นก็ต้องใช้
ชีวิตอย่างราชา นายเห็นที่หลบภัยระดับนี้ ยังคิดไม่ออกอีกหรือว่าเป็น
ใคร" ผู้ดูแลอดแค้นกันแคด เผยให้เห็นใบหน้าที่มีดวงตาสีแดงและสีคำ
"คิดออกหรือยังล่ะ ไปเหลียว"

ความประหลาดใจที่พุ่งเข้าจู่โจมทำให้ใบหน้าที่ระบายด้วยรอยยิ้ม
ของไปเหลียวแข็งทื่อไปในฉับพลัน

ใบหน้าสูงวัยแต่เปี่ยมด้วยกำลังวังชาที่อยู่ตรงหน้า ฉายแววบ้าบิ่น
ของผู้รักอิสระและไม่ชอบอยู่ในกรอบเกณฑ์ที่เขาคุ้นเคย มิตรผู้ร่วมเส้น
ทางพนเธรอย่างไร้จุดหมายไปทั่วอาณาจักรปีศาจ ตั้งแต่ตอนที่เขายังไม่
เข้าร่วมกองทัพขององค์ชายซาเคเคเมื่อหลายร้อยปีก่อน

"...เฟเซอร์?"

เหล่าปีศาจทั้งหลายตกตะลึง

เขาคือองค์ชายจากอาณาจักรปีศาจ พระอนุชาของราชาแห่ง
อาณาจักรปีศาจองค์ก่อน พระปิตุลาขององค์ชายซาเคเค องค์ชายเฟเซอร์

ที่คนทั้งหลายเย้ยหยันและตั้งฉายาว่าเป็นองค์ชายไม่เอาถ่าน

ณ หมู่บ้านชนบทอันห่างไกลทางตอนใต้ บ้านเก่าแก่หลังหนึ่งตั้ง
อยู่อย่างโดดเดี่ยว

อาคารหลังเก่าทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ภายในคือพื้นที่ปูด้วยอิฐ
สีแดงแบบหินภูเขาไฟ บนพื้นห้องรับแขกมีร่างอืดบวมไร้ศีรษะวางหนึ่ง
นอนแผ่หรา นั่นคือหนึ่งในอดีตผู้อาศัยของบ้านหลังนี้

จงอยู่คุกเข่าลงข้างร่างนั้นแล้วหยิบอุปกรณ์ของตัวเองออกมา มือ
อันชำนาญเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว แยกส่วนตุ๊กตาอาคมจนกลายเป็น
ส่วนประกอบเล็กๆ จำนวนนับไม่ถ้วนในเวลาอันรวดเร็ว

ตุ๊กตาอาคมนี้เป็นเคล็ดวิชาลับของตระกูลจง จะปล่อยทิ้งไว้ใน
สภาพนี้ไม่ได้ เขาต้องรับผิดชอบทำลายให้สิ้นซาก เพื่อให้มั่นใจได้ว่าเคล็ด
วิชาประจำตระกูลจะไม่หลุดรอดไปอยู่ในมือของคนนอก

ระหว่างที่รื้อแยกชิ้นส่วน จิตใจของจงอยู่รู้สึกหนักอึ้งขึ้นทุกขณะ

ตุ๊กตาอาคมนี้ถูกสร้างขึ้นเมื่อประมาณสามปีที่แล้ว ตอนนั้นเซิน-
หยางถูกส่งเข้ายานุสไปรับการลงโทษคังนานแล้ว นอกจากนี้ ลำตัวของ
ตุ๊กตาอาคมตัวนี้ก็ไม่มีตราอนุมติใดๆ ของตระกูลจง ทำให้สรุปได้ว่า ของ
สิ่งนี้ไม่ได้สร้างขึ้นภายใต้การควบคุมดูแลของตระกูล

"นายคิดจะทำอะไรอีก..." จงอยู่กักพันกรอดพลงพึมพำกับตัวเอง
"แม้กระทั่งอาคมต้องห้ามอย่างการสลับวิญญาณนายยังไม่เว้น ยังมีกฎ
อะไรอีกที่นายจะไม่ฝ่าฝืน"

ใบหน้าหญิงก็ไม่ใช่ชายก็ไม่เชิงของเซินหยางผุดขึ้นมาในสมอง
จากนั้นก็ค่อยๆ กลายเป็นใบหน้าของสตรีที่งดงามหมดจดนางหนึ่ง ใบหน้า
ของสตรีผู้นั้นมีบางส่วนที่คล้ายคลึงกับเซินหยาง มุมปากของเธอยกขึ้น
เล็กน้อย เป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความสุขและอิ่มเอมใจ

"เสี่ยวยู๋ ฉันจะบอกความลับอะไรให้" หญิงสาวโค้งตัวลงแล้ว

กระซิบเสียงแผ่วที่ข้างหูของเขา

จงอยู่เกลียดเวลาเธอทำแบบนี้ เพราะทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็ก ทำให้ช่องว่างระหว่างวัยของเขากับเธอยิ่งชัดเจน เขาไม่อยากให้เธอเห็นเขาเป็นเด็ก

แต่ในเวลาเดียวกันเขาก็ชอบให้เธอทำแบบนี้ เขาชอบความรู้สึกที่ใบหน้าของเธอขยับเข้ามาใกล้ และเธอทำแบบนี้กับเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น

"ฉันมีคนที่ชอบแล้วละ" พอพูดจบ ใบหน้าของเธอก็ระบายด้วยรอยยิ้มเงินอายระคนประหม่า

จงอยู่ไม่ยิ้ม

"คนตระกูลเถิงเหอ" ตระกูลเถิงกับตระกูลจงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาโดยตลอด สองครอบครัวไปมาหาสู่กันเสมอ

"ไม่ใช่"

"ตระกูลเจียงเหอ หรือว่าตระกูลเว่ย" จงอยู่ชักใช้ต่อ "อย่าบอกนะว่าเป็นคนจากตระกูลเฮอर्मอร์ค..."

"ฉันบอกเธอไม่ได้ว่าเธอเป็นใคร" เธอยิ้มบางแล้วพูดต่อ "ตัวตนของเขาพิเศษมากๆ เขาคอยปกป้องฉันเสมอ ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ค่อยพูดแต่ความรู้สึกของเราเชื่อมโยงกัน"

จงอยู่รู้สึกจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว สมองพยายามไล่รายชื่อของคนที่มีสิทธิ์เป็นไปได้ ระหว่างนั้นก็คิดหาทางกลั่นแกล้งคนที่มิชื่ออยู่ในนั้นไปพร้อมกันด้วย

ไม่แน่ ถ้าเธอได้เห็นคุณชายไร้มองพวกนั้นถูกฉีกหน้า เธออาจจะทาสว่างขึ้นมาบ้าง

"เขายินดีตายเพื่อฉัน"

จงอยู่หันไปมองเธอ สีหน้าของอีกฝ่ายแน่นแน่ว ดวงตาเต็มไปด้วยความรักและเชื่อมั่น

เขาสวดคำหยาบอยู่ในใจ นึกสาปแช่งให้ไอคนที่เขาไม่รู้ว่าใครให้รับตายไปโดยเร็ว

หญิงสาวยิ้มน้อยๆ แล้วกระซิบกับเขาค้วยน้ำเสียงหนักแน่น "ฉันเองก็เหมือนกัน"

จงอยู่รู้สึกเหมือนหัวใจมดิ่งลงไปในความมืด

หนึ่งปีหลังจากนั้น เธอกับคนรักที่เธอผูกถึง ก็พิสูจน์คำพูดนั้นให้โลกเห็น

ความคิดถูกดึงจากภวังค์กลับมาอยู่ในปัจจุบัน จงยอมมองตุ๊กตาอาคมที่ถูกแยกส่วนจนและทะลุด้วยอารมณ์ที่วุ่น

ถ้าเขาห้ามเธอไว้ได้ก่อน ไม่แน่ว่าผลลัพธ์อาจไม่เป็นแบบนี้

บางทีเธออาจเห็นเขาเป็นเด็กไปตลอด และเขาคงไม่มีวันได้เป็นคนคนนั้นที่เธอรัก แต่อย่างน้อยเขาก็ยังมีโอกาสได้ยินเสียงกระซิบอันแผ่วเบาของเธอที่ข้างหูเขาอีกครั้ง...

จงอยู่ลุกขึ้นยืนแล้วทางค่ายอาคมเหนือพื้น จากนั้นก็ใช้ยันต์ที่ซบด้วยน้ำยาสูตรพิเศษเป็นเชื้อเพลิง จุกไฟ โยนลงบนเศษซากของหุ่นตัวนั้น เปลวเพลิงสีน้ำเงินเย็นเยียบลุกท่วมตุ๊กตาอาคมและเผาทุกสิ่งมอดไหม้เป็นจุณในพริบตา ไม่เหลือสิ่งใดไว้แม้เก้าอี้

กว่าให้ถึงกับจงอยู่จะออกมาจากบ้านเก่าของเฟิงผิงหลัน ฟาก็มีดแล้ว ทั้งสองมุ่งหน้ากลับไปยังสถานีรถไฟ ขึ้นนั่งบนรถ เตรียมตัวเดินทางกลับ

ให้ถึงมองใบหน้าดมิ่งทิงของจงอยู่ แม้ว่าปกติจงอยู่จะชอบทำตัวลึกลับและดูพิลึกพิลั่น แต่เวลานี้เขาสัมผัสได้ถึงความรู้สึกเกรี้ยวในใจของอีกฝ่าย เป็นความโกรธที่คุกรุ่นอยู่ในใจเพราะพบว่าตัวเองถูกหลอกหลวง ถูกปิดบัง

"นี่" ให้ถึงหันไปเรียกจงอยู่ อีกฝ่ายไม่ตอบ เขาจึงใช้ศอกกระทุ้งร่างอ้วนกลมของอีกฝ่ายเบาๆ "นี่"

จงอยู่หันมามองให้ถึงค้วยสายตาเย็นเยียบ

เจ้านี้จะทำอะไรอีก...

"นายหุคหุคเรื่องอะไรของนายนะ" ให้ถึงถาม

จงอยู่เล็กคิ้ว "ฉันหุคหุคเพราะมีงูขยະที่ชอบส่งเสียงรบกวนนั่งอยู่ข้างฉัน"

"นายต่างหากที่เป็นขยະ! แม่งว๊วย ทำไมนายถึงพูดจาหามาไม่รับประทานแบบนี้!"

"ฉันนายก็ไม่ต้องชวนฉันคุยสิ ไม่เห็นต้องพูดจาทักทายแบบนี้เลย"

"นายนี้มัน" ให้ถึงถลึงตาจ้องจงอยู่ด้วยความโกรธ แต่เพียงครู่เดียวก็ควบคุมอารมณ์ไว้ได้ และแค่ส่งเสียงหึในลำคอเบาๆ เพื่อบอกให้รู้ว่าไม่สบอารมณ์ "ช่างเถอะ ฉันไม่อยากจะปากต่อคำกับไอ้ฮ้วนไม่รู้จักโคแบบนายแล้ว อีกอย่าง...นายต่างหากที่กักขะ ทั้งนายแล้วก็ครอบครัวนาย มีแต่พวกกักขะ"

จงอยู่เหลืออกตาอย่างเหลือออก

ใครกันแน่ที่ไม่รู้จักโค

จงอยู่นึกว่าในที่สุดจะได้พักแ้วหูอย่างสงบ ไม่นึกว่าผ่านไปแค่ไม่กี่นาทีก่อนที่อีกฝ่ายก็เริ่มใช้แผนกระทุ้งเขาอีก

"นี่ๆ เมื่อก่อนนายบอกว่าเซินหยางเป็นคนทำตุ๊กตาอาคมตัวนั้น นายกับเซินหยางมีความสัมพันธ์เป็นอะไรกัน"

จงอยู่เหลืออมองให้ถึงค้วยหางตา นึกโกรธตัวเองที่พลั้งปากพูดสิ่งที่ไม่ควรพูด "...นายจะทำไม" นึกเหอว่าเรื่องแค่นี้จะเอามาขู่เขาได้

"ฉันแค่รู้สึกเหมือนนายแค้นเขามาก"

"แล้วยังไง นายพยายามจะพูดอะไรไม่ทราบ"

"สาเหตุที่ทำให้นายโกรธขนาดนี้ ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นนอกจากถูกคนที่นายแค้นหักหลัง หลอกหลวง" ให้ถึงเงยไปชั่วคราว ก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

ตอนที่หัวหน้าตระกูลเว่ยรับตัวเขาเป็นลูกบุญธรรม เขาไม่รู้เรื่อง
ด้วยเลยแม้แต่หน่อย

วันที่หัวหน้าตระกูลออกคำสั่งให้เขาย้ายเข้าไปอยู่คฤหาสน์ของ
ตระกูลหลัก ท่านแม่แกจึงปลอมเขาว่าหัวหน้าตระกูลเล็งเห็นพรสวรรค์
ของเขา และอยากรู้จักเขาให้มากกว่านี้ ย้ายไปอยู่ที่นั่นแค่วันเดียว
ก็ได้กลับมาอยู่บ้านที่ตระกูลสาขาเหมือนเดิม

แม้รอยยิ้มหมองเศร้าบนใบหน้าของท่านแม่จะทำให้เขารู้สึกงุนงง
อยู่เล็กน้อย แต่ถึงก็ไม่นึกเคลือบแคลง ด้วยความเชื่อใจจึงยอมเดินทาง
ไปยังคฤหาสน์ของตระกูลหลักโดยไม่ได้แย้ง

ไม่นึกว่าพอเดินทางไปถึง จึงได้รู้ความจริงว่าเวลานี้สถานะของเขา
ไม่ใช่ให้ถึงแห่งตระกูลอินเบะอีกแล้ว เขาในเวลานี้คือเว่ยไถ่ฉิง ลูกบุญ-
ธรรมของเว่ยซ่งฟาง ส่วนท่านแม่ก็ถูกส่งตัวกลับไปอยู่ที่บ้านตระกูล
อินเบะที่เกียวกุ๊เรียบร้อยแล้ว

ไม่มีใครรอคอยให้เขากลับไปยังบ้านตระกูลสาขาที่อยู่ในหมู่บ้าน
ชนบทอันห่างไกลอีกแล้ว

เขาโมโหมาก เขาโกรธและไม่อาจทำใจยอมรับการกระทำเช่นนี้
ของท่านแม่ แต่คนที่เขาโมโหที่สุดคือตัวเขาเอง เพราะเขาไม่มีอำนาจจะ
ขัดขืนอะไรได้ จำต้องก้มหน้าก้มตายอมรับสถานการณ์ตรงหน้าแต่โดยดี

จงอยู่ในเวลานี้ ไม่ต่างอะไรจากเขาในเวลานั้น

จงอยู่ส่งเสียงจี้จี้ในลำคอ "ถ้านายพุดแบบนี้เพื่อให้นักรู้สึกคลื่นไส้
ละก็ ยินดีด้วย เพราะนายทำสำเร็จแล้ว..." เขาตอกกลับด้วยคำพุดอันเจ็บ
แสบตามความเคยชิน

"เหอะ อย่าอ้วกก็อ้วกไปเลย นายจะได้ยิ่งเหมือนคนแพ้ท้อง
มากกว่าเดิม! ไอ้อ้วน!" ไถ่ฉิงเบือนหน้าหนีไปอีกทางด้วยความโกรธ

จงยอมให้ถึง รู้สึกงุนงงกับการกระทำของอีกฝ่าย

คุณชายสมองทึบนี้กินอาหารผัดเผ็ดเข้าไปหรือไง ทำไมจู้ๆ ก็

ทำตัวอย่างกับเด็กผู้หญิง เล่าเรื่องอดีตฝังใจอะไรก็ไม่รู้——

เคียวนะ หรือว่าเจ้านี่กำลังเป็นห่วงเขา

จงยู่จ้องหน้าให้ดัง มองใบหน้าที่ฉายแววโกรธระคนอายของอีกฝ่าย ภายใต้อารมณ์โกรธที่ฉายชัดบนใบหน้า มีความกระอักกระอ่วนและประหม่าอายแฝงอยู่จางๆ ใบหูเหมือนจะแดงเรื่อขึ้นมาเล็กน้อย

เขาเผลอขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว

สงสัยคุณชายสมองทีบนี้คงไม่เคยแสดงความหวังดีกับใครละมั้ง

จู่ๆ จงยู่ก็รู้สึกว่่าใบหูที่แดงเรื่อๆ นั้นช่างน่าหลงใหลเหลือเกิน เขาต้องการนำมันไปเก็บสะสมไว้

พลันสมองก็ปรากฏภาพใบหูที่ถูกตัดแยกส่วนอย่างสวยงามไร้ที่ติ แะไว้ในขวดน้ำยาฟอ์มาลินหลายสิบหลายร้อยชิ้นวางเรียงรายกัน แต่แล้วเขาก็ตระหนักว่่า หากใบหูนี้ไม่ได้ประกบติดอยู่บนร่างกายของไ่ด้ง และไม่ได้เป็นสีแดงเรื่อเพราะความประหม่าอายของเจ้าตัว ก็คงไม่คุณค่าหลงใหลเหมือนในเวลานี้

ไ่ด้งรู้สึกถึงสายตาของอีกฝ่ายที่จ้องจ้องมาที่เขา จึงตะคอกสวนไปด้วยความโกรธว่่า "มองอะไรของนาย"

"...เมื่อกี้นายเจออะไรในบ้านนั้นบ้างไหม" จงยู่เปลี่ยนหัวข้ออย่างแนบเนียน

ไ่ด้งเลิกคิ้ว เมื่อแน่ใจว่่าอีกฝ่ายไม่มีเจตนาจะถากถางเขาต่อ จึงยอมเปิดปากเล่าพร้อมเสียงหัวเราะอย่างภาคภูมิในลำคอ "ฉันค้นดูทุกซอกทุกมุมในบ้านนั้นแล้ว ดูเหมือนจะมีแค่คูกิคาอาคมที่เป็นป่าสะใ้ไว้หรือไม้เท้าของเฟิงผิงหลันอาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้น"

"เฟิงผิงหลันไม้ค้ำอาศัยอยู่ที่นั่นหรอ"

"มีห้องหนึ่งในบ้านที่มีกล่องใส่ของวางไว้ ดูเหมือนจะเป็นของของเฟิงผิงหลัน" เขาจำได้ว่าเฟิงผิงหลันเคยเล่าว่่า เขาอยู่บ้านใกล้ๆ กับบ้านญาติ บางครั้งเวลามีเรื่องอะไรญาติก็เข้ามาช่วยดูแล อาจจะเพราะตอน

หลังจากย้ายไปอยู่หอของโรงเรียนเลยไม่มีเวลาเก็บกวาดข้าวของพวกนี้

"ตอนเข้าไปในห้องของเฟิงผิงหลัน นายเจอของอะไรที่น่าสนใจบ้างหรือเปล่า เช่น เครื่องมืออาคมแบบพิเศษ หรือสิ่งของอะไรที่บ่งบอกว่าเขามาจากตระกูลไหน"

"ไม่มีเลย ในบ้านนั้นมีของแค่อย่างเดียวที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์คือตุ๊กตาอาคมตัวนั้น นอกนั้นไม่มีของอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับอาคมหรือพลังปีศาจอยู่เลย หรืออาจจะถูกซ่อนไว้เพราะมีความเกี่ยวข้องกับวิชาลับประจำตระกูล"

หรืออาจไม่มีใครซุกซ่อนอะไรทั้งนั้น เพราะไม่เคยมีของที่ว่าอยู่เลยตั้งแต่แรก

จงอยู่แอบคิดในใจ

"เฟิงผิงหลันยังไม่ตอบข้อความของนายอีกเธอ"

ให้ถึงหยิบมือถือนั้นมา พอเช็คมีสคอลล์และข้อความแซดทั้งหมดแล้วก็ส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนจะลองกดโทร. ออกอีกครั้ง แต่ปลายสายก็ยังเป็นข้อความเสียงอัตโนมัติอยู่เหมือนเดิม

"ไม่เป็นไร เคียวฟຼຸ່ງนี้เราเจอเขาก็แค่ถามให้รู้เรื่อง" ให้ถึงเก็บมือถือใส่กระเป๋าแล้วพูดอย่างโกรธๆ "นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตเลยที่ฉันรู้สึกอยากให้เกิดเหตุมั่วๆ"

ณ ร้านขายอุปกรณ์สัตว์เลี้ยวพิงก์มีตบออล กลางย่านชอปปิงในหัวเมือง

หลิวอ้อเดินนั่งยองๆ อยู่ที่ทางเดินขณะหยิบสินค้าเรียงบนชั้นให้เป็นระเบียบ ระหว่างนั้นตาก็จ้องอิลคิริมที่นั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์

มีบางอย่างผิดปกติ

อิลคิริมไม่พูดอะไรมาสองชั่วโมงแล้ว เขาไม่คำหน้าว่าเขาทำตัว "ไม่สมเป็นกุลสตรี" และไม่บ่นลูกค้าที่เข้ามาต่อราคา ที่น่าตกใจที่สุดคือ ตอน

ที่เขากวาดทรายในกระเบาะถ้ำของแมวและเทออาหารปลาใส่ตู้ เขาก็ไม่ได้
พรา้พรรณนาปรัชญาแห่งชีวิตมนุษย์ให้พวกมันฟังเลยสักแอะ

ครั้งล่าสุดที่เธอเห็นอิลคิริมเศร้าสลดขนาดนี้ คือตอนที่เธอบังคับ
ให้เขาเปลือยท่อนบนแล้วสวมแค่ผ้ากันเปื้อนออกไปช่วยขายของที่หน้า
ร้าน

อิลคิริมซึ่งถูกบังคับให้ใช้เรือนร่างเป็นฟรีเซ็นเตอร์ขายของถูกเหล่า
อาเจ้และคุณป้าทั้งหลายรุมห้อมล้อมหน้าหลังเพื่อชื่นชมกล้ามเนื้อกำยำ
ได้สัดส่วน เหล่าป้าๆ เลือกซื้อสินค้าไปพलग และโถมเขาไปพलग เรียก
ได้ว่าถูกทะแจนตัวแทบจะแห้วเป็นรูปพญานาคทีเดียว

วันนั้นยอดขายของร้านพุ่งเป็นประวัติการณ์ ส่วนอิลคิริมก็ซึมเศร้า
ไปหลายวันกว่าจะหายเป็นปกติ

หลิวอี้เงินเฝ้ากางเบาๆ อย่างงุนงง ช่วงสองสามวันที่ผ่านมาเธอก็
ไม่ได้ใช้ให้อิลคิริมพลิกายไปทำงานอะไร ถึงแม้เขาจะถูกคุณป้ามือไว
บางคนหลอกหยิกนุ่นจับจีบระหว่างคิดค่าสินค้าบ้างเป็นครั้งคราว แต่เท่าที่
จำได้ก็ไม่มีใครทำอะไรลามปามจนเกินเหตุ

หลิวอี้เงินมองใบหน้าสุขุมคงแก่เรียนของอีกฝ่าย อิลคิริมสวมแว่น
ตลอดแม้ไม่ได้สายตาสั้น เขาบอกว่าการสวมแว่นทำให้เหมือนนักปราชญ์
ผู้รอบรู้ คุณแล้วน่าเชื่อถือ คุณเหมือนอดีตเจ้านายสักคนเคยบอกเขาไว้อย่าง
นั้น

เธอคิดว่าไร้สาระทั้งเพ แต่เธอพอเข้าใจได้ว่าทำไมคนคนนั้นถึง
บอกให้อิลคิริมสวมแว่น

ใบหน้าค่านข้างที่อยู่ภายใต้กรอบแว่นนิ่งสนิทไร้ซึ่งรอยยิ้ม ก็ว่าได้
ทรงสวยขมวดเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนหน้านี้อาเหตุเดียวที่จะทำให้อิลคิริม
ขมวดคิ้วคือตัวเธอเอง แต่เวลานี้ อีกฝ่ายกำลังขมวดคิ้วด้วยสาเหตุที่
เธอเองไม่อาจรู้ได้ ริมฝีปากบางได้รูปที่คอยแต่จะบ่นกระปอดกระแปดให้
คนอื่นเสียอารมณ์ เวลานี้แม้มสนิทจนเป็นเส้นบาง มีบางครั้งที่เคยออก

เล็กน้อย เพื่อถอนใจอย่างเบาๆ ไร้สัมเสียง

หลิวอี้เงินสบตากับตัวเองเบาๆ แล้วสะบัดหัวอย่างแรง

จะปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้

ถ้าเจ้านี่ยังซึมเศร้าแบบนี้ต่อไป เธอต้องเป็นบ้าตามไปด้วยอีกคน
แน่ๆ...

เธอลุกขึ้นเดินไปที่เคาน์เตอร์ แล้วกระแทกเสียมอันเล็กลงกับโต๊ะ

"ไปทำความสะอาด"

"เมื่อมีนานก่อนนี้เพิ่งเก็บกวาดเสร็จสิ้น"

"ไม่ได้หมายถึงทรายแมว ฉันหมายถึงห้องน้ำสำหรับลูกค้าต่างหาก
เมื่อที่ปากคนหนึ่งเข้ามาใช้แล้วทำห้องน้ำเลอะเทอะหมดเลย ฉันไม่อยากให้ไม้
ฉลุพื้นเลอะ นายเอาทรายแมวราดคุณน้ำออกไปก่อน เสร็จแล้วค่อยใช้เสียม
ตักออก"

อิลคิริมหยิบเสียมแล้วลุกขึ้นยืนอย่างว่องไว ตั้งท่าจะออกไปปฏิบัติ
ภารกิจอันยากเย็นเกินสมควรโดยไม่แม้แต่จะท้วงติง

แต่ยังไม่ทันจะเดินพ้นเคาน์เตอร์ ขาข้างหนึ่งก็วืดขึ้นมาขวางไว้
ตรงหน้า เท้ายังอยู่ที่แผ่นข้างหนึ่ง กันไม่ให้เขาเดินออกจากเคาน์เตอร์

หลิวอี้เงินใช้เท้าข้างหนึ่งยันกับกำแพง สองแขนงอคอก คางเชิด
สูง คางคางแข็งกร้าวถลึงจ้องปีศาจใต้พื้นตะขงของเธอเองด้วยมานักเลง

"จกมอหมายสิ่งใดอีกฤ" อิลคิริมก้มลงมองเท้าของหลิวอี้เงิน
"กิริยาเช่นนี้มีงาม หากควรทำเช่นนี้อีกไม่"

"ทำบ้าอะไรของนาย" หลิวอี้เงินถามออกไปตรงๆ ไม่อ้อมค้อมให้
เสียเวลา "ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวตั้งแต่วันก่อนแล้ว เกิดอะไรขึ้น นายไป
ก่อเรื่องอะไรไว้"

อิลคิริมขมวดคิ้วก่อนจะกระซิบตอบเสียงแผ่ว "เรามีเรื่องใดไม่
โปรดย่าทุกๆใจเพราะป่าวเลย"

หลิวอี้เงินขมวดคิ้ว ตาจ้องอิลคิริมเขม็ง ฉับพลันนั้น ความคิดอย่าง

หนึ่งก็เล่นเข้ามาในสมอง

"หรือลุงแคเนียลไปก่อเรื่องอะไรไว้"

ฉับพลันนั้นประกายวูบหนึ่งก็ปราศผ่านดวงตาของอิลคิริมไป "หา
มีเรื่องใดไม่ โปรดอย่าคาดเดาเองโดยมีมีมูล"

"อย่ามาโกหก เนียนะไม่มีอะไร!" เอะ ถูกจับได้คาหนังคาเขา!
"เหมือนคาราออกมาชี้แจงว่าไม่ได้ทำจุก แค่คัดฟัน! นายคิดว่าจะมีใคร
เชื่อไหมล่ะ!"

"เปรียบเทียบเช่นนี้มีควรวางยัง มีควรรนำเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น
——"

"หุบปาก เลิกเปลี่ยนเรื่องซะที!" หลัวอีฉินพูดทะเลาะกลางปล้อง "ลุง
แคเนียลไปก่อเรื่องอะไรไว้"

อิลคิริมจ้องหน้าเด็กสาวที่กำลังโกรธจัดตรงหน้า ดวงตาของอีกฝ่าย
ลุกโชน แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความแค้นแค้น ไม่มีวันยอมอ่อนข้อ
เขาแอบถอนใจกับตัวเอง

ทำไมเด็กน้อยนี้ถึงทำตัวสงบเสถียรอยู่เฉยๆ ไม่เป็นนะ การเป็น
กุลสตรีผู้เรียบร้อยรู้จักกาลเทศะมันยากนักหรือไง

หลัวอีฉินจ้องอิลคิริมเขม็ง ในใจรู้สึกคุ้มคอมอยู่เล็กน้อย แทบไม่มี
ครั้งไหนที่อิลคิริมมองเธอนิ่งๆ โดยไม่พูดอะไรแบบนี้ อีกฝ่ายมักจะใช้
คำพูดที่ทั้งยากและเย็นเยือกมาตำหนิเธอเรื่องโน้นเรื่องนี้ จี๋บนจนบางครั้ง
เธอลืมนไปเลยว่าอีกฝ่ายเป็นปีศาจ จี๋บนจนเธอลืมนไปเลยว่าปีศาจคนนี้
หน้าตาหล่อเหลาน่ามองขนาดไหน

หลัวอีฉินกัดฟันแน่น "รีบบอกฉันมา อย่าบีบให้ฉันต้องใช้อำนาจ
ของผู้ผูกพันซะออกคำสั่งให้นายพูด!"

อิลคิริมชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า "เธอเป็นผู้ผูก
พันของฉันก็จริง แต่ลำดับชั้นของแคเนียลอยู่สูงกว่าเธอ" อีกฝ่ายเลิก
ใช้ภาษาเย็นเยือกพิลึกพิลั่นที่ปกติชอบใช้ แสดงว่าตอนนี้อิลคิริมเริ่มจริงจัง

ขึ้นมาแล้ว เรื่องนี้หนักหน่วงจนเขาหมดอารมณ์นั่งแต่งคำสวยๆ เล่นลื่นกับคู่สนทนา

"เขาออกคำสั่งให้นายทำทุกวิถีทางเพื่อปิดบังฉันอย่างนั้นหรือ"

"เขาออกคำสั่งให้ฉันทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องเธอ" อิลคิริมตอบจากใจจริง "นี่เป็นวิธีที่ฉันใช้เพื่อปกป้องเธอ"

"วิธีบ้าบออะไรของนาย!" หลิวอีเด็นตะคอกสวน เท่าที่ยืนอยู่กับกำแพงวัดเหวี่ยงเข้าใส่หน้าอกของอิลคิริม

อิลคิริมถอยไปด้านหลังเล็กน้อยแล้วสะบัดมือเพียงเบาๆ ก็คว้าข้อเท้าของหลิวอีเด็นไว้ได้อย่างแม่นยำ เขาอาศัยทิศทางโจมตีของอีกฝ่ายจับเท้าของเด็กสาวดึงไปข้างหลัง สกัดแรงโจมตีของอีกฝ่ายได้ทั้งหมด

หลิวอีเด็นเสียหลักล้มลงใส่อิลคิริมเต็มแรง

จังหวะนั้นหลิวอีเด็นนึกว่าตัวเองจะล้มลงในอ้อมอกของอีกฝ่าย แต่อิลคิริมปล่อยเท้าของเธออย่างรวดเร็วแล้วยื่นมือออกไปพุงไหล่ของเธอไว้ ประคองให้เธอยืนทรงตัว

หลิวอีเด็นอิงไปชั่วขณะ ตาเหลือบมองมือที่ประคองอยู่ข้างไหล่ของเธอ

อิลคิริมชักมือกลับอย่างรวดเร็ว สายตาเข้มงวดที่แฝงด้วยความปรารถนาดีจากใจจริงมองตรงมาที่หลิวอีเด็น

"เธอต้องใจเย็นก่อนนะ เสียวหลิว" เขาถอนใจ "นี่เป็นแค่การเริ่มต้นเท่านั้น"

ความอัดอั้นพุ่งเข้าเกาะกุมจิตใจของเด็กสาว อิลคิริมไม่เคยพูดแบบนี้กับเธอมาก่อน

เธอเริ่มเป็นห่วงลุงแคเนียลเสียแล้ว

คุณยายของเธอให้กำเนิดเด็กห้าวบดสองคนแก่ตระกูลเวียลนูฟ คนแรกคือแม่ของเธอเอง และคนที่สองคือแคเนียล ลุงของเธอ

แม่ของเธอมีความสามารถโคตรเด่นตั้งแต่ยังเล็ก แต่เธอเป็นผู้หญิง

ที่มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่หวั่นอ่อนตามใคร แถมยังคื้อเจียบ ชอบแอบทำอะไรซัดคำสั่งผู้ใหญ่อยู่ตลอด คังนั้นคนในตระกูลจึงไม่คาดหวังอะไรกับเธอมากนัก ขอแค่อย่าก่อเรื่องอะไรให้เดือดร้อนคนอื่นเป็นพอ

แต่ลุงแคเนียลต่างจากแม่ เขามีความสามารถโดดเด่น แถมยังยอมทำตามคำสั่งของผู้ใหญ่ในตระกูล เดินตามเส้นทางที่ผู้ใหญ่วางแผนไว้ให้ เขามีชีวิตอยู่เพื่อสร้างรากฐานที่มั่นคงให้ตระกูลเวียลนุฟได้แผ่ขยายอำนาจในสมาคมผู้ฉ้อฉล

จนเมื่อสิบสองปีก่อน รู่ ลุงแคเนียลก็ลาออกจากตำแหน่งระดับสูงในฝ่ายสืบสวนอาชญากรรมโดยไม่มีสัญญาณเตือนใดๆ แถมยังยื่นเรื่องขอย้ายไปเป็นประธานผู้บริหารของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในพื้นที่ตะวันออกไกล วันนั้นเองที่ทุกคนได้เห็นด้านที่เป็นขบถในตัวลุงแคเนียล

ยังเป็นเด็กที่ร่าเริงสนุกสนานเท่าไร ยังมีโอกาสระเบิดทำลายตัวเองโดยไม่มีการคาดคิดมากขึ้นเท่านั้น

หลิวอี้เงินสูดหายใจลึกแล้วพยายามปรับน้ำเสียงให้สงบนิ่งที่สุด "นายไม่พูดก็ตามใจ เคียวฟຸ່งนี่ฉันจะไปถามเขาเอง" พูดจบก็สะบัดหน้าเดินคุ่มๆ ออกไปทันที

อิลศิริมถอนใจยาวขณะมองแผ่นหลังของหลิวอี้เงินที่เดินไกลออกไป

ก่อนเขาจะผูกพันชะกับหลิวอี้เงิน เขาก็รู้แะใจอยู่แล้วว่าเด็กคนนี้รับมียาก ในแวตตาของหลิวอี้เงินคือเปลวเพลิงอันร้อนแรงที่ไม่ยอมศิโรราบให้ใคร หากแวตตาแบบนี้ไปปรากฏอยู่ในร่างของบุรุษ เขาจะผูกพันชะกับอีกฝ่ายด้วยความยินดีอย่างที่สุด และจะพุมฟักให้บุรุษผู้นั้นกลายเป็นผู้นำทัพที่แข็งแกร่งและเกรียงไกรกว่าใคร

แต่เธอเป็นเด็กผู้หญิง เขาไม่อาจใช้วิธีที่เขาเชี่ยวชาญพุมฟักและเลี้ยงดูเธอให้เติบโตใหญ่โตดังที่ควรเป็น

เพราะเธอเป็นผู้หญิง วันหนึ่งเปลวเพลิงแห่งนักสู้ที่โชติช่วงชัชวาล

อาจแปดเปื้อนด้วยมลทิน จนกลายเป็นเปลวเพลิงแบบอื่น และเขาเองก็อาจถูกเปลวเพลิงนั้นคืบคลานให้เผลอไฟล จนสุดท้ายไม่ฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งต้องถูกมอดไหม้จนวอดวาย

สายตาของเขาเลื่อนไปที่ท้องถนนนอกประตูกระจก

ทิวทัศน์ของเมืองค้ำนออกยังราบเรียบไม่มีอะไรแปลกใหม่ ไม่ต่างจากทุกวันที่ผ่านมา ผู้คนเดินพุดคุยกัน บางคนจูงสัตว์เลี้ยงเดินผ่านไป

แต่เขารู้ว่า รอบปลอกคองของหมาตัวนั้นมีอักษรอาคมประทับอยู่ใต้เสื้อโคตของผู้คนที่กำลังพุดคุยมีอาวุธซุกซ่อนไว้ ทุกคนคือหน่วยลาดตระเวนที่สมาคมผู้ธัญเชิญส่งมาสอดแนมพวกเขา

ไม่ใช่แค่ข้างนอกนั้น ในกลุ่มลูกค้าที่เข้ามาในร้านวันนี้ มีหลายคนที่แอบวางของบางอย่างไว้ตามมุมอับของร้าน คักฟังทุกความเคลื่อนไหวภายในร้านไม่ให้คลาดสายตา

อิลคิริมถอนใจยาว

การทะเลาะกันเมื่อครู่ คนของสมาคมก็น่าจะได้ยินหมดแล้ว

แบบนี้ก็เหมือนกัน สมาคมจะได้รู้ว่าหลิวอี้เฉินไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรกับการกระทำของแคเนียลแม้แต่คนเดียว อีกไม่นาน พวกนั้นน่าจะลดความระแวงระวังลง เปิดช่องให้พวกเขามีโอกาสลงมือบ้าง——

แต่ว่า...อีกนานเท่าไรเล่า

สถานการณ์มาถึงขั้นนี้แล้ว พวกเขายังมีโอกาสสพลีเกมอยู่หรือไม่

"แคเนียล ครั่งนี้พระเจ้าตรัสว่าอย่างไรบ้าง..."

ศูนย์บัญชาการใหญ่ สมาคมผู้ธัญเชิญ

ณ สถานคุมขังหลัก ภายในห้องกักกันระดับสูงสุดของเขตควบคุมระดับ S

ประตูโลหะหนาหนักเต็มไปด้วยลายสลักอักษรอาคม นอกประตูมีลูกกรงเหล็กกันอีกชั้น ด้านนอกลูกกรงเหล็กคือจุดยืนประจำการของพัศดี

สองนาย ผลัดเวรทุกสี่ชั่วโมง เพื่อให้มั่นใจได้ว่าผู้คุมทุกคนอยู่ในสภาพพร้อมปฏิบัติงานเต็มที่

พัศดีที่เพิ่งเสร็จจากกะของตัวเองเดินออกจากเขตควบคุมระดับ S มุ่งหน้าไปยังเขตควบคุมระดับสูง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาสองคนได้รับมอบหมายให้ทำงานในเขตควบคุมระดับ S จึงอดไม่ได้ที่จะแอบกระซิบกระซาบแลกเปลี่ยนข่าวที่ตนรู้มา

"คนที่อยู่ในห้องกักกันระดับสูงสุดเป็นใครนะ"

"ข้างบนสั่งห้ามไม่ให้พวกเราคุยกันเรื่องนี้" ฝ่ายถูกถามทำหน้าเครียด แต่ไม่ทันไรก็คายข่าวที่ตัวเองได้รู้มาอย่างรวดเร็ว "ได้ยินว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มกบฏ"

"ว่าไงนะ"

"เป็นบุคคลสำคัญในสิงโตเขียว ตัวอันตรายเลยละ แถมคนที่จับตัวเขากลับมาก็เป็นนักล่าปีศาจด้วย"

"จริงเหรือ" พุศดีอีกคนอ้าปากค้าง "เจ้านี้ต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรงในข้อหาเป็นไส้ศึกแน่ๆ"

ทั้งสองเดินพลางคุยกันไปพลาง โดยไม่รู้ตัวเลยว่าเหล่านักโทษในห้องขังทั้งสองฝั่งพากันเงยหน้าขึ้นมอง แอบเสียดสีทุกคำพูดที่หลุดจากปากพวกเขาอย่างตั้งใจ

"จะถูกเรียกตัวไปสอบปากคำเมื่อไหร่ล่ะ"

"เห็นบอกว่า 'ยังอยู่ระหว่างพิจารณา' นะ" ความหมายคือไม่มีวันได้เข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดี คนในห้องขังนั้นจะไม่มีวันได้โอกาสแก้ต่างหรือลบล้างข้อกล่าวหาให้ตนเอง จากวันนี้นั้นตลอดคนวันคร่ำ

"หึ สมควรกับสิ่งที่มันทำแล้วละ แล้วเมื่อไหร่จะเริ่มทำทัณฑ์ฆาตมานให้มันคายข้อมูล"

"ยังไม่ได้รับคำสั่งเลย แต่แค่อยู่ในคุกนั้นก็น่าจะทรมานมากเกินพอแล้ว"

เหล่านักโทษมองพัศดีทั้งสองที่กำลังเดินห่างออกไปเรื่อยๆ ต่างฝ่ายต่างมองหน้ากัน แลกเปลี่ยนความคิดและอารมณ์ที่คนนอกไม่อาจรู้ได้อย่างไร้คู่เสียง

ภายในห้องกักกันระดับสูงสุด

ห้องคุมขังแคบเล็กสีขาวโพลน ผ่นทั้งสี่ด้านรวมถึงเพดานและพื้น เป็นสีขาวเหมือนหิมะ แสงสว่างส่องมาจากมุมห้องทั้งแปดด้าน แสงขาวจัดจ้านจนรู้สึกปวดตา

ภายในห้องนั้นมีคนอยู่เพียงคนเดียว เขาสวมชุดนักโทษสีขาว ตามตัวไม่มีบาดแผลแม้แต่รอย เมื่อเทียบกับนักโทษคนอื่นในคุกแห่งนี้แล้ว นับว่าความเป็นอยู่สุขสบายกว่าพอสมควร หากไม่ใช่เพราะมือทั้งสองถูกตรึงไว้เหนือศีรษะด้วยโซ่ตรวน คงมองไม่ออกเลยว่าเป็นนักโทษที่ถูกคุมขัง

แต่ความจริงต่างจากสิ่งที่เห็น

เหงื่อเย็นเยียบผุดเต็มร่างของแดเนียล หลังจากถูกจับ เขาก็ถูกส่งตัวมาที่คุกแห่งนี้ แม้ไม่มีกระบวนการสอบปากคำใดๆ แต่อาจมอันรุนแรงภายในห้องสร้างแรงกดดันให้ร่างกายของเขาย่างมหาศาล พละกำลังในร่างกายของเขาถูกสูบออกไปอยู่ตลอดเวลา รู้สึกเหมือนเป็นไข้หวัดใหญ่ กล้ามเนื้อปวดเมื่อยและครั่นเนื้อครั่นตัว เคี้ยวก็ปวดมาก เคี้ยวก็ปวดน้อย ไม่อาจจะเกณฑ์อะไรได้เลย ผิวหนังทุกตารางนิ้ว เส้นประสาททุกเส้น กล้ามเนื้อทุกมัด สัมผัสได้เพียงความเจ็บแปลบที่แล่นพล่านไปทั่ว การทำทัณฑ์หมานด้วยการเขียนก็ยังสุขสบายกว่านี้นักนัก

เขาเคยได้ยินว่า นี่คือการรู้สึกของปีศาจที่ติดอยู่บนโลกมนุษย์ โดยไม่มีนายผู้ผูกพันอะ

สติสัมปชัญญะของเขาตื่นตัวเต็มที่ เขาไม่อาจนอนหลับ ไม่อาจสลบหล่มสลบที่ผ่านมา เขาสามารถคุกเข่าอธิษฐานในโบสถ์ได้สามวันสามคืน ความแข็งแกร่งของจิตใจและความอดทนของเขาสูงกว่าคนทั่วไป

หลายเท่า แต่ความเจ็บปวดตามร่างกายในเวลานี้รุนแรงจนเขาไม่อาจรวบรวมสมาธิเพื่ออธิษฐาน ทันทีที่เขาพยายามหยุดคิด ส่วนหนึ่งในร่างกายก็จะเจ็บแปลบรุนแรงจนทนไม่ไหว เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า เขาก็ไม่อาจใช้ความคิดใดๆ ได้อีก ทำได้เพียงปล่อยให้ความเจ็บปวดและความสิ้นหวังกัดกร่อนจิตใจอันแน่วแน่ไปเรื่อยๆ

"...ทำไมจึงทอดทิ้งลูก ทำไมจึงไม่ช่วยลูก..." แคนเนียลพิมพ์คำด้วยเสียงอันแหบห้าว

เขาทอดสายตาลงมองพื้น หยาดเหงื่อที่ไหลจากตัวเขาหยดลงนองรวมกันกลายเป็นแอ่งน้ำ สะท้อนเงาใบหน้าของเขาเอง

สมัยที่เขายังเปี่ยมด้วยอำนาจและความทะเยอทะยาน เขาเคยเข้ามาในสถานคุมขังหลักนับครั้งไม่ถ้วน ทุกครั้งก็จะพานักโทษวายร้ายทั้งหลายเข้ามารับการลงโทษ แต่เขาในเวลานี้ สภาพน่าสมเพชยิ่งกว่านักโทษทั้งหลายที่เขาเคยจับมาที่นั่นอย่างเทียบชั้นกันไม่ได้

หากไม่ใช่เพราะความผิดครั้งนั้น เขาคงไม่ต้องเผชิญกับจุดจบแบบนี้...

คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในความมืด วันหนึ่งพลันได้เห็นแสงสว่าง คนที่ใช้ชีวิตอยู่บนดินแดนแห่งความมืดมิดและสิ้นหวัง วันหนึ่งพลันมีแสงอันอบอุ่น สาดส่องลงมา

มโนภาพและถ้อยคำที่ประทับแน่นในจิตใจเมื่อสิบสองปีก่อน ผุดขึ้นมาในสมองของเขาอีกครั้ง

เขารู้ เขาต้องนำแสงสว่างและความหวังไปสู่ที่แห่งนั้น ดินแดนแห่งความมืดมิดที่ถูกพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ

ถ้าเช่นนั้น ภารกิจของเขาสิ้นสุดลงแล้วหรือ

หรือเวลานี้ เขาเองก็ถูกพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของด้วยเช่นกัน